

Tko je postavio pravila koja određuju kada je vrijeme za slavlje?

Tko je taj koji diktira da slavimo samo posebne stvari i događaje, i tko je odredio što je to posebno u ovom našem čudesnom životu?

Lijepo je u svemu tome, da postavljena pravila ne moramo prihvatiti kao našu istinu, kao naše pravilo ponašanja.

Možemo, umjesto toga, odlučiti upravo sada, u ovom trenutku, da smo drsko sretni bez ikakvog posebnog razloga, osim naše želje da budemo sretni.

Možemo izabrati ovaj običan trenutak da bude izvanredan trenutak za slavlje.

Možemo izabrati i čak širiti tu spoznaju i radost poput virusa.

Možemo izabrati da prepoznamo da je život, sam po sebi, blagoslov i da je najbolji način kako pokazati zahvalnost za taj blagoslov, kraljevsko slavlje.

Možemo plesati, pjevati i smijati se kao da smo kraljevi i kraljice svijeta, jer mi uistinu to jesmo.

Počnite biti radosno sretni danas, sada. Nemojte čekati. Nemojte odlagati. Nemojte posustati iz straha da ćete povrijediti nečiji negativan senzibilitet. Nemojte reći da sada nije vrijeme, da ćete pričekati do kasnije, sutra, ili možda za vikend, ili u bilo kojem drugom vremenu i prostoru kada će sreća postati politički korektna emocija. Nemojte čekati do tada. Umjesto toga budite sretni sada.

Bio jednom jedan kralj koji je postao vrlo nezadovoljan sa svojim premijerom, pa je naredio da se nad njim izvrši smrtna kazna i to već sljedeći dan. Premijer je bio zatvoren u svojoj kući, sa stražarima postavljenim na svaka vrata i sa saznanjem da će biti pogubljen u zoru. Kralja je želio znati hoće li premijer pokušati pobjeći pa je zapovjedio da mu se svaki sat dostave izvješća premijerova ponašanja.

U prvom izvješću je stajalo da je premijer pozvao sve svoje prijatelje i obitelj u svoju kuću na slavlje. Kralj je bio zbunjen.
Proslava… Obilježavanje čega… Kako čovjek može tulumariti kad zna da će sutra umrijeti… Je li sišao s uma…- pitao se kralj.

U slijedećem izvješću kralj je obaviješten da se slavlje nastavlja i da premijer, čini se, temeljito uživa u plesu i pjesmi.

Kralj je odlučio posjetiti premijera i sam vidjeti što se događa.

Kad je premijer otvorio vrata i pozdravio ga, kralj je bio šokiran.

Čovjek je apsolutno zračio radošću i srećom. …Hajdete unutra, Vaša Visosti!....to je blagoslov, da ste ovdje…. Ovo je moja posljednja noć među živima i ja sam počašćen što ste došli da se pridružite mom slavlju. Idemo pjevati i plesati. Sutra me neće biti više i zato ćemo večeras živjeti, voljeti i smijati se…

Kralja je zagrlio premijera i rekao: … Nemoj se brinuti oko sutra, moj prijatelju. Živjeti ćeš sutra i još mnogo, mnogo godina, jer si me naučio lekciju vredniju od mojeg ili bilo kojeg drugog kraljevstva na svijetu. Zauvijek ću biti tvoj dužnik…..

Ako se zaustavimo na trenutak, razmislimo i stvarno uzmemo u obzir da nemamo pojma kada naše vrijeme ovdje završava, taj čas će se naš život početi mijenjati.

Zato što...

Želimo da naša posljednja misao na ovoj zemlji ne bude puna bijesa, ljutnje.

Ne želimo da nas pamte kao osobu tužnu, mrzovoljnu sa vječnim prigovorom na usnama, nego kao uvijek nasmijanu, uvijek sretnu, uvijek spremnu na blagoslov.

Zato je upravo sada vrijeme za smijeh, vrijeme za slavlje života. Upravo sada.

Dakako, postoje razlozi na ovom svijetu da se osjećamo beznadno, bespomoćno i izgubljeno. Mnoštvo razloga. No, daleko više razloga je da se osjećamo blagoslovljeno preko svake mjere i da život ljubimo bezuvjetno. Međutim, da bi ih vidjeli moramo, kao što je savršeno istaknula Barbara Hoffman, prestati brinuti o rupama na cesti i umjesto toga početi uživati u putovanju.

Dragi ljudi, život je previše neizvjestan i nitko od nas ne zna do kada je ovdje, a to je dovoljan razlog za slavlje upravo sada, a ne u nekom drugom vremenu i mjestu.

Ljubav i radost svima!

Ana

